

หลักการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

3.1 ความหมายของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

คำว่า การคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัย¹ หรือ House Arrest เป็นคำที่ใช้เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่เป็นทางการ มีคำอื่นให้ความหมายใกล้เคียงกัน คือ Home Confinement และ Home Incarceration ซึ่งหมายถึงการคุมขังนักโทษไว้ที่บ้านหรือที่อยู่อาศัย นอกจากนี้ยังมีคำว่า Home detention และ Domicile Restriction ซึ่งหมายถึงการควบคุมหรือจำกัดบุคคลไว้ในบ้านหรือภูมิลำเนา หากไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์หรือการใช้ภาษามากนักแล้ว คำว่า House Arrest จะเป็นคำที่เหมาะสมเพราะสามารถสื่อความหมายกับสาธารณชนให้เข้าใจได้เป็นอย่างดี²

มีข้อสังเกตว่าในสหรัฐอเมริกาคำว่า House Arrest ใ้ถูกใช้เพื่อสื่อต่อสาธารณชน เช่น บทความส่วนมากที่พิมพ์ออกเผยแพร่จะใช้คำนี้ การประชุมของ The National Association of Practical Service Agencies เมื่อ 12-15 ตุลาคม 1987 ใ้ใช้หัวข้อประชุมว่า "House Arrest with Electronic Monitoring: Kentucky and Florida Compared" แต่เมื่อนำคำนี้ไปใช้อย่างเป็นทางการ เช่น The Correctional

¹ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (12) คุมขัง หมายความว่า คุมตัว ควบคุม ขัง กักขัง หรือจำคุก Kentucky Revised Statute section 532: 200 นิยามความหมายของ "home or house" ไว้ว่า หมายถึงที่อยู่อาศัยชั่วคราวหรือถาวรของผู้ต้องโทษซึ่งต้องเป็นอาณาบริเวณที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยอย่างแท้จริง ถ้าในสถานที่หนึ่ง ๆ มีที่อยู่อาศัยมากกว่าหนึ่งหน่วย หรือมีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครอบครัว "home" จะไม่หมายความรวมถึงที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นซึ่งมิใช่สมาชิกของครอบครัวผู้ต้องโทษ (โปรดดูภาคผนวก)

²Lilly, "A Brief History of House Arrest and Electronic Monitoring," pp. 343-344.

Reform Act of 1986 ของรัฐ Kentucky ใช้คำว่า "Home Incarceration" ในบทบัญญัติดังกล่าว

House Arrest With Electronic Monitoring คือ³ การคุมขังหรือจำกัดบริเวณผู้ต้องโทษในความผิดไม่ร้ายแรง (non-violent felons) ไว้ในสถานที่หนึ่งสถานที่ใด ซึ่งมีไม่ใช่เรือนจำ (Jail or prison) โดยผู้ต้องโทษมีเสรีภาพที่จะใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไปภายในบริเวณที่ถูกจำกัดนั้น ทั้งนี้โดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เป็นเครื่องมือตรวจสอบมิให้ผู้ต้องโทษออกไปนอกบริเวณ โดยส่วนมากจะจำกัดบริเวณไว้ในที่อยู่อาศัยคือบ้าน ซึ่งรวมไปถึงสถานพยาบาลและสถานที่อื่น ๆ ด้วย (house, apartment, hospital, hospice, nursing center, halfway house, group home and residential treatment center) อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กจะถูกติดไว้กับตัวของผู้ต้องโทษ โดยทำเป็นเข็มขัดหรือกุญแจ (electronic bracelet or anklet) ติดไว้กับข้อมือหรือข้อเท้า ซึ่งอุปกรณ์นี้จะทำงานสัมพันธ์กับตัวรับสัญญาณ (Transmitter) ซึ่งติดตั้งไว้ในที่อยู่อาศัย ผู้ต้องโทษจะออกห่างจากรัศมีของตัวรับสัญญาณได้ไม่เกินที่กำหนดไว้ เช่น 100-150 ฟุต หากผู้ต้องโทษออกห่างเกินที่กำหนด ตัวรับสัญญาณจะส่งสัญญาณไปยังสำนักงานควบคุม เจ้าหน้าที่จะทราบทันที จากนั้นจะทำการสอบสวน หากพบว่าผู้ต้องโทษออกจากบริเวณโดยตั้งใจก็จะถูกนำตัวเข้ารับโทษในเรือนจำและอาจถูกเพิ่มโทษในความผิดฐานหลบหนี

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่พัฒนานำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับ House Arrest ในปี ค.ศ. 1971 เริ่มทดลองใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน จนถึงปี ค.ศ. 1983 จึงมีการใช้อย่างเป็นทางการในรัฐ Florida ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในปี ค.ศ. 1987 มีโปรแกรมที่ใช้กันอยู่ประมาณ 8 โปรแกรม บางโปรแกรมเป็นการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยตลอด 24 ชั่วโมง ไม่สามารถออกจากบริเวณนั้นได้ บางโปรแกรมจะคุมขังเพียงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น เฉพาะตอน

³Mark Neikirk, "Electronic Wardens Could Reduce Jail Overcrowding," Kentucky Post (27 December, 1984) : 24.

กลางคืนทำให้ผู้ต้องโทษสามารถไปทำงานหรือไปเรียนหนังสือได้ บางโปรแกรมให้ออกนอกบริเวณได้เฉพาะวันหยุดเพื่อไปโบสถ์หรือหาซื้อสิ่งของจำเป็น เฉพาะผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนและผู้กระทำผิดบางรายจะต้องมีการเยี่ยมเยียนเพื่อให้คำแนะนำโดยเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครเพิ่มขึ้นอีกด้วย

การทำงานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อการตรวจสอบมี 2 ระบบคือ

ระบบที่ 1 ควบคุมโดยเครื่องควบคุมส่งสัญญาณกลับมายังสำนักงาน วิธีนี้เครื่องควบคุมมิให้ผู้ต้องโทษออกห่างจากรัศมีที่กำหนดจะถูกติดตั้งไว้กับเครื่องโทรศัพท์ภายในที่อยู่อาศัย เมื่อผู้ต้องโทษออกห่างเกินรัศมีที่กำหนด เครื่องจะส่งสัญญาณผ่านสายโทรศัพท์ไปยังสำนักงานทันที

ระบบที่ 2 ควบคุมโดยสำนักงานส่งสัญญาณตรวจสอบเป็นระยะ วิธีนี้ตัวเครื่องควบคุมมิให้ผู้ต้องโทษออกห่างจากรัศมีที่กำหนดจะถูกติดตั้งไว้ ณ สถานที่แน่นอนภายในที่อยู่อาศัย เมื่อผู้ต้องโทษออกห่างจากรัศมีที่กำหนด เครื่องจะบันทึกข้อมูลไว้แต่ไม่ส่งสัญญาณไปยังสำนักงานทันที เพราะระบบนี้จะไม่เชื่อมโยงกับสายโทรศัพท์ แต่ทางสำนักงานจะส่งสัญญาณตรวจสอบเป็นระยะ ๆ ไปยังเครื่องรับสัญญาณต่าง ๆ และจากการส่งสัญญาณตรวจสอบเป็นระยะนี้ก็จะทราบได้ว่ามีรายใดที่ออกไปนอกบริเวณรัศมีที่กำหนดไว้ เพราะเครื่องที่บันทึกข้อมูลไว้จะตอบสนองสัญญาณตรวจสอบผิดปกติไปจากเครื่องอื่น ๆ

ทั้งสองระบบนี้เป็นระบบการทำงานพื้นฐานซึ่งแต่ละรัฐมีการใช้ต่างกัน รายละเอียดขึ้นอยู่กับกรอบและวิสัยของบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วย การใช้ House Arrest แก่ผู้ต้องโทษแต่ละรายเป็นได้ทั้งกรณีศาลเห็นสมควรใช้และผู้ต้องโทษร้องขอให้ใช้กับตัวเอง แต่ทั้งนี้อยู่ที่ดุลยพินิจของศาลตามบทบัญญัติของกฎหมายในแต่ละรัฐด้วย ผู้ต้องโทษมีทั้งที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและค่าธรรมเนียมในการใช้ House Arrest และที่ไม่ต้องเสียด้วย นอกจากนี้ในบางรายยังอาจต้องทำงานสาธารณะให้ชุมชนหรือบริจาคเงินช่วยองค์กรสาธารณะ หรือต้องทำงานเลี้ยงชีพ หรือเข้ารับการศึกษาอีกด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเงื่อนไขที่ศาลมีอำนาจกำหนดขึ้นประกอบการใช้ House Arrest ในบางรัฐ เช่น Kentucky ผู้ต้องโทษที่ใช้ House Arrest จะต้องรับโทษนานกว่าการรับโทษในเรือนจำ แต่ในบางรัฐ เช่น Florida จะรับ

โทษน้อยกว่าโทษในเรือนจำ⁴ นอกจากนี้ยังมีการนำเอา House Arrest ใช้เป็นมาตรการเสริมกับการคุมประพฤติผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน รวมทั้งผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่อีกด้วย

ดังกล่าวมาแล้วจึงสรุปได้ว่า การคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ คือการใช้ที่อยู่อาศัยของบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ในการคุมขังผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นอุปกรณ์ตรวจสอบการควบคุม

3.2 ความเป็นมาและพัฒนาการของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัย หรือ House Arrest มีความเป็นมาและพัฒนาการที่สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ของการลงโทษ นับแต่สมัยกลาง (Middle Age) จนถึงปัจจุบัน ซึ่งสรุปได้ดังนี้⁵

ในระยะเริ่มต้นของ Middle Age ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะถูกลงโทษตามแนวความคิดด้านคริสต์ศาสนา โดยถือว่าการกระทำผิดเป็นบาป การลงโทษด้วยวิธีทรมานหรือสร้างทรมานเจ็บปวดแก่กาย ก็เพื่อเป็นการขจัดสิ่งชั่วร้ายเป็นการไถ่บาปต่อพระเจ้า อาชญากรรมมักจะเป็นผลมาจากความเกลียดชังและความต้องการทางด้านเพศมากกว่าจะเป็นเพราะแรงจูงใจด้านทรัพย์สิน ความคิดที่จะกีดกันผู้กระทำผิดออกจากชุมชนไม่ปรากฏ

ช่วงปลาย Middle Age สภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนไปโดยเฉพาะในยุโรป ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ที่ดินถูกจับจอง ระบบนายทุนก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมมากมาย การหลั่งไหลของชาวนบทยเข้าสู่ตัวเมืองก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานและการเอาเปรียบด้าน

⁴คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, "รายงานสรุปประชุมปฏิบัติการวิจัยโครงการ 2 การกักขังและใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้ต้องโทษในสหรัฐอเมริกา," 13 มิถุนายน 2531.

⁵Lilly, "A Brief History of House Arrest and Electronic Monitoring," pp. 344-364.

แรงงาน ผู้มีอำนาจทางศาสนาถูกแทนที่โดยผู้มีอำนาจทางเศรษฐกิจ อาชญากรรมเพิ่มจำนวนขึ้นมาก โดยเฉพาะอาชญากรรมรูปแบบใหม่ ๆ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมีอัตราสูงสุด การลักเล็กขโมยน้อยกลายเป็นเรื่องธรรมดา การลงโทษปรับถูกใช้น้อยมาก เพราะคนจนไม่มีเงินที่จะจ่าย

การลงโทษส่วนใหญ่จะเป็นการลงโทษทางร่างกายต่อผู้กระทำผิด การเขียนต่อหน้าสาธารณชน เอาเหล็กเผาไพนาบ ทำให้พิการ และการประหารชีวิต ถูกนำมาใช้เพื่อเป็นสิ่งที่เตือนใจมิให้ผู้อื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง การแยกผู้กระทำผิดออกจากชุมชนปรากฏขึ้นใน Calvinist Amsterdam เมื่อ ค.ศ. 1596 การลงโทษโดยการไ้แรงงานคือวิธีการหลักเพื่อแก้ไขความผิด ในขณะที่เกี่ยวกับการขยายตัวทางด้านการค้าและความเจริญของตลาดใหม่ในยุโรปก็เพิ่มมากขึ้น โรคระบาดได้คร่าชีวิตคนไปจำนวนมาก จนก่อให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน ความรู้สึกรักในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันปรากฏชัดขึ้น การลงโทษด้วยวิธีทำร้ายร่างกายอย่างป่าเถื่อนลดลง ส่วนสำคัญคือการทำงานหรือไ้แรงงานอย่างมีหลักเกณฑ์ คือการเปลี่ยนชาวชนบทและคนขึ้นต่ำในเมืองให้กลายเป็นกลุ่มกำลังคนที่พร้อมจะทำงานได้โดยยึดระเบียบวินัยและเวลา เป็นสำคัญ

จุดมุ่งหมายในการพัฒนาแรงงานอย่างมีระเบียบวินัยได้แสดงออกมาในรูปของการตั้งชื่อสถานกักกันและไ้แรงงานผู้กระทำผิดว่า TUCHTHCIS ซึ่งหมายความว่าบ้านที่มีระเบียบวินัย ใน Tuchthcis ร่างกายของนักโทษจะถูกควบคุมและพัฒนาให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับพ่อค้าที่ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีการมอบงานเฉพาะอย่างให้ทำแล้วเสร็จภายในกำหนดเวลา ซึ่งอาจเป็นวันหรือสัปดาห์ งานชุดไม้ที่ไ้สำหรับย้อมสีสิ่งทอเป็นงานหลักใน Tuchthcis มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันว่า "Rasphaus" เวลาจากนาฬิกาถูกกำหนดขึ้นมาแทนช่วงจังหวะเวลาของธรรมชาติและเป็นสิ่งบังคับการดำเนินชีวิตของผู้คนให้เร่งรีบและมีระเบียบวินัยมากขึ้น

ในศตวรรษที่ 15-16 อังกฤษได้พัฒนาตลาดต่างประเทศและแสวงหาวัตถุดิบ ไม่ว่าจะ เป็นจากอาณานิคมหรือประเทศอื่น ในปี ค.ศ. 1597 อังกฤษเริ่มใช้บทลงโทษเนรเทศผู้กระทำผิดบางประเภทไปสู่อาณานิคม จนถึงปี ค.ศ. 1718 ได้รวมเอาผู้กระทำผิดทุกประเภทที่ถูกพิพากษาจำคุกตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปไว้ในบทลงโทษว่าด้วยเนรเทศ ประเทศส่วนใหญ่ในยุโรปก็ถือตามแบบอังกฤษ ฝรั่งเศสเริ่มใช้การเนรเทศอย่างจริงจังในปี ค.ศ. 1791 รัสเซียเองก็มี

การเนรเทศคนจำนวนมากไปยังไซบีเรีย แนวความคิดในการเนรเทศมิใช่เพียงเพื่อการลงโทษ โดยโยกย้ายไปที่อื่นเท่านั้น แต่รวมไปถึงการกำจัดให้พ้นไปจากสังคมหรือชุมชนอีกด้วย

การเนรเทศผู้กระทำความผิดไปยังอเมริกาเหนือมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จนชาวอาณานิคมเริ่มไม่พอใจพวกที่ถูกเนรเทศ และพบว่าทาสชาวอัฟริกาช่วยต่อการควบคุมและหาประโยชน์จากแรงงานมากกว่าพวกที่ถูกเนรเทศมาจากอังกฤษ ดังนั้นอังกฤษจึงเปลี่ยนทิศทางโดยเนรเทศไปยังประเทศออสเตรเลีย ซึ่งนักโทษสามารถจะอาศัยอยู่ในบริเวณที่ใช้ลงโทษ เช่น ชุคแร่ ทำป่าไม้ได้ และหากอยู่ในระยะเวลา 8 ปีก็จะถูกคัดเลือกให้ได้รับ "Ticket of Leave" ปลดปล่อยให้เป็นอิสระและสามารถตั้งถิ่นฐานได้

ในสหรัฐอเมริกา การลงโทษช่วงนั้นได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากสถาบันศาสนา โดยจะเห็นได้จากการรวมกลุ่มกันของผู้เคร่งศาสนา (Puritan) เช่นกลุ่ม Pennsylvania Quakers แนวความคิดของผู้เคร่งศาสนาในระยะแรกมักจะรวมเอาการยึดถือความผิดทางศาสนาและนโยบายการลงโทษโดยการทำร้ายร่างกายหรือฆ่าให้ตายมากกว่าการยึดมั่นอยู่กับประเพณีสืบทอดของ Catholic ในปี ค.ศ. 1664 มีการบัญญัติความผิดที่สำคัญ 11 ประการ ซึ่งรวมเอา การปฏิเสธพระเจ้า การร่วมเพศแบบ Homosexual และการร่วมประเวณีกับสัตว์ เป็นความผิดอย่างร้ายแรงที่ต้องประหารชีวิตด้วย ในระยะต่อมาพวก Quakers มีอิทธิพลทางความคิดมากขึ้น โดยเน้นให้ปฏิรูปการลงโทษจากโทษที่รุนแรงลงเป็นโทษคุมขังซึ่งเป็นผลให้ในปี ค.ศ. 1786 มีการบัญญัติให้ลงโทษประหารชีวิตเฉพาะความผิดฐานฆ่าคนตาย วางเพลิง และข่มขืน ส่วนความผิดอย่างอื่นใช้วิธีคุมขัง เขียน และให้ทำงานหนักแทน ในปี ค.ศ. 1790 เรือนจำ Walnut Street ได้สร้างขึ้นใน Philadelphia การคุมขังนักโทษใช้วิธีขังเดี่ยว ทั้งกลางวันและกลางคืน การใช้แรงงานนักโทษก็ไม่ปรากฏ ซึ่งลักษณะของการคุมขังนักโทษแบบนี้เรียกกันว่าระบบ Pennsylvania ในปี ค.ศ. 1816 เรือนจำ Mill Bank ก็ถูกสร้างขึ้นในอังกฤษ และใช้ระบบ Pennsylvania เช่นเดียวกัน ความมุ่งหวังของระบบนี้ดูจะล้มเหลวที่จะให้นักโทษอยู่ตามลำพังคนเดียวเพื่อครุ่นคิดถึงการปรับปรุงตนเอง เพราะปรากฏว่านักโทษจำนวนมากกลายเป็นบ้า คุร้าย หรือมีอาการทางจิตที่ผิดปกติไปเพราะการอยู่ลำพังคนเดียวเป็นเวลานาน ๆ ในปี ค.ศ. 1821 เรือนจำ Auburn ใน New York ได้พยายามแก้ไขความบกพร่องโดยการแยกนักโทษออกเป็น 3 ประเภท คือประเภทขังเดี่ยวตามระบบเดิม ประเภทขังเดี่ยว

บางเวลาโดยให้ทำงานบ้าง และประเภททำงานเป็นกลุ่มแต่ขึงเดี่ยวเฉพาะในเวลากลางคืน และในปี ค.ศ. 1829 ก็ใช้การคุมขังนักโทษทุกคนเหมือนประเภทที่ 3 คือให้ทำงานเป็นกลุ่ม และขึงเดี่ยวเฉพาะเวลากลางคืน ระบบนี้เรียกกันว่า Auburn System ในอังกฤษก็มีการปฏิรูป เช่นกัน ในปี ค.ศ. 1857 มีการแบ่งระยะการลงทัณฑ์แก่นักโทษเป็น 4 ระยะ คือในเก้าเดือนแรกใช้การขึงเดี่ยวและอีก 3 ระยะต่อมาแล้วแต่ความประพฤติของนักโทษ มีการแยกนักโทษออกเป็นชั้นต่าง ๆ รวมถึงนักโทษมีโอกาสได้รับการปลดปล่อยก่อนครบกำหนดโทษด้วย ระบบนี้เรียกกันว่า Irish System or Progressive Stage System

จะเห็นได้ว่าในตอนต้นของศตวรรษที่ 19 การลงโทษโดยใช้เรือนจำได้แสดงถึงแนวความคิดที่จะแยกผู้กระทำผิดออกจากชุมชนอย่างชัดเจน การปฏิรูประบบ Pennsylvania มาเป็นระบบ Auburn หรือระบบ Irish ก็เป็นเพียงการแก้ไขปัญหาที่ว่าจะใช้วิธีคุมขังผู้ต้องโทษอย่างไรจึงจะเหมาะกับเรือนจำ ทาใช้การปฏิรูปวิธีการลงโทษไม่ ในระหว่างปี ค.ศ. 1900-1935 ปรากฏว่านักโทษในสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นถึง 140% เป็นผลให้ความเป็นอยู่ในเรือนจำต่าง ๆ แออัดมาก ในปี ค.ศ. 1926 มีรายงานว่านักโทษมีเกินความสามารถที่เรือนจำจะรับได้ถึง 11.7% และในปี ค.ศ. 1927 เพิ่มขึ้นเป็น 19.1% ซึ่งหากจะค่อยๆลดลงไปแต่ละเรือนจำก็มีความแตกต่างบางเรือนจำ เช่นที่ North Carolina รายงานเมื่อปี ค.ศ. 1932 ว่ามีนักโทษเกินความสามารถที่เรือนจำจะรับได้ถึง 135% ซึ่งหมายความว่าเรือนจำแห่งนี้จะต้องรับนักโทษเกินกว่าความเป็นจริงถึงกว่า 2 เท่าตัว ปัญหานักโทษล้นเรือนจำในสหรัฐอเมริกา กลายเป็นปัญหาที่รุนแรง การสร้างเรือนจำเพิ่มก็มีใช้การแก้ปัญหานั้นที่ตรงจุด เพราะจำนวนนักโทษเพิ่มขึ้นสูงกว่าจำนวนห้องขังที่สร้างเพิ่มขึ้น

ในช่วงปี ค.ศ. 1960 ถึง 1970 นโยบายการลงโทษโดยการคุมขังนักโทษไว้ภายในเรือนจำปรากฏความไม่เหมาะสมมากขึ้น สถิติของผู้กระทำผิดซ้ำมีมากขึ้น ในขณะที่ปัญหานักโทษล้นเรือนจำก็ยังคงมีอยู่ และนักโทษมีการรวมตัวกันเรียกร้องสิทธิของนักโทษ สวัสดิการ และความสะดวกสบายต่าง ๆ ที่ขอให้รัฐจัดมากขึ้น สถาบันนิติบัญญัติหลาย ๆ รัฐต้องทำแผนการขึ้นใหม่ โดยมีแผนการลดการทำงานของนักโทษ การให้สิทธิต่าง ๆ เพิ่มขึ้น รวมทั้งการจัดหางบประมาณเพื่อการบริหารงานเรือนจำมากขึ้นด้วย ในช่วงปี ค.ศ. 1970-1979 อัตราการเพิ่มของนักโทษคือ 39% และจำนวนนักโทษทั้งหมด 300,034 คนในปี ค.ศ. 1977 เพิ่มไปเป็น 463,866 คน

ในปี ค.ศ. 1984 รัฐบาลในสมัยของประธานาธิบดี Reagan จำเป็นต้องอนุมัติงบประมาณเกี่ยวกับเรือนจำสูงมาก โดยในปี ค.ศ. 1983 ใช้งบประมาณปรับปรุงเรือนจำต่าง ๆ 65.4 ล้านดอลลาร์ สร้างเรือนจำเพิ่ม 2 แห่งอีก 96.5 ล้านดอลลาร์ โดยมีรายละเอียดที่สำคัญคือค่าใช้จ่ายในการสร้างห้องซึ่งแต่ละห้องขึ้นใหม่จะตกประมาณ 80,000 เหรียญ ค่าใช้จ่ายประจำปีในการคุมขังนักโทษแต่ละคนจะต้องใช้ 15,000 เหรียญ และแต่ละวันจะต้องมีค่าใช้จ่าย 103 เหรียญต่อนักโทษหนึ่งคน ปัญหาการใช้งบประมาณอย่างสูงมากเช่นนี้นอกจากเพราะการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักโทษแล้ว ก็เป็นเพราะผลจากคำพิพากษาของศาลที่ให้ยกระดับความสะดวกสบายและให้คุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของนักโทษมากขึ้นนั่นเอง

ดังที่กล่าวมาแล้วอาจแบ่งพัฒนาการของการลงโทษเป็น 3 ระยะคือ ระยะแรกเป็นการลงโทษตามแนวความคิดทางด้านคริสตศาสนา การลงโทษต่อร่างกายด้วยวิธีต่าง ๆ ก็เพื่อไถ่บาป ระยะที่ 2 เป็นการลงโทษตามอิทธิพลของความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของช่วงปลาย Middle Age คือการลงโทษด้วยการใช้แรงงาน การเนรเทศไปยังอาณานิคมใหม่และการลงโทษต่อร่างกาย ในระยะที่ 3 เป็นการลงโทษโดยมุ่งถึงเหตุผลตามหลักวิชาการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในเรือนจำถูกใช้หลักและตอนปลายของศตวรรษที่ 20 พัฒนาการของการลงโทษก็เริ่มเข้าสู่ระยะที่ 4 คือการลงโทษโดยลดการใช้เรือนจำแก่ผู้กระทำผิด

แนวโน้มของการเข้าสู่ระยะที่ 4 เริ่มปรากฏชัดขึ้น เมื่อมีการวิพากษ์วิจารณ์ถึงสัมฤทธิ์ผลของเรือนจำตามทฤษฎีลงโทษเพื่อป้องกันหรือตัดโอกาสกับทฤษฎีลงโทษเพื่อตัดแปลงสิทธิของนักโทษที่ถูกกระทบกระเทือนอย่างมากจากการคุมขังในเรือนจำและแรงกดดันจากภาคีด้านค่าใช้จ่ายในการจัดการเรือนจำ มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำถูกค้นคิดและนำมาใช้มากขึ้น การปล่อยตัวผู้กระทำผิดไปโดยมีเงื่อนไขและไม่มีเงื่อนไข การรอกการลงโทษโดยไม่มีคุมประพฤติ และมีการคุมประพฤติ วิธีการเพื่อความปลอดภัย การใช้โทษปรับแทนโทษจำคุก การส่งตัวไปยังศูนย์ควบคุม การจำคุกในวันหยุด การปล่อยให้ไปทำงานหรือศึกษานอกเรือนจำ การลดโทษและการพักการลงโทษดูเหมือนจะเป็นทิศทางเริ่มต้นของการแปรเปลี่ยนเข้าสู่ระยะที่ 4 ซึ่ง Home Confinement หรือ House Arrest ก็เป็นสิ่งหนึ่งของการแปรเปลี่ยนนี้ด้วย

House Arrest ปรากฏมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 ผู้นำทางศาสนาสันตะปาปาจอห์น

พอล ที่ 9 (St. Paul the Apostle 9.) จะต้องถูกจำกัดบริเวณภายในสถานการณที่เรียกว่า Custodia libera ในกรุงโรมเมื่ót่านอายุได้ 60 ปี เวลาที่ถูกรควบคุมและจำกัดบริเวณถึง 2 ปี เพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นศูนย์รวมอำนาจของท่าน และภายใต้สถานการณเช่นว่านี้ ท่านก็จะต้องจ่ายเงินของท่านเองเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วย นับว่าเป็นข้อสังเกตอันสำคัญถึงแนวความคิดในปัจจุบันที่ว่า ผู้ต้องโทษที่ถูกรใช้ House Arrest จะต้องออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ พระเจ้าซาร์ที่ 2 (Czar Nicholas II) ของรัสเซียและครอบครัวก็อยู่ในความควบคุมโดยวิธี House Arrest ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1917 กระทั่งตายในปี ค.ศ. 1918 House Arrest มีประวัติควบคู่ไปกับการปฏิวัติทางการเมือง โดยถูกรนำมาใช้เพื่อขจัดความยุ่งยาก และไม่เห่นด้วยทางการเมืองของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในอัฟริกาใต้ รัสเซีย โปแลนด์ เกาหลีใต้ หรืออินเดีย ซึ่งรู้จักกันดีในชื่อของ Curfew หรือ Banning ในปี ค.ศ. 1970 ฝรั่งเศสสนำเอาแนวความคิดนี้ไปใช้กับ pre-trial detention ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อกำหนดซึ่งต้องให้ Home Confinement ในปี ค.ศ. 1975 อิตาลีได้นำไปใช้กับ Affidamento in provo as serviaio sdziale (trial custody) โดยใช้ในรูปแบบของการทำทัณฑ์บน ในสงครามเวียตนาม สหรัฐอเมริกานำ House Arrest ไปใช้คุมขังเชลยศึกและมีการนำเอาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อควบคุมป้องกันการหลบหนี โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ยังทำร้ายผู้หลบหนีได้ด้วย คือปืนกลจะทำงานยิงกระสุนใส่ผู้หลบหนีออกจากบริเวณที่ถูกรควบคุมทันทีที่เขากออกมาจากเส้นแดนการควบคุม

ในสหรัฐอเมริกา House Arrest ถูกนำมาทดลองใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนใน St. Louis เมื่อปี ค.ศ. 1971 และใน Washington D.C. เมื่อปี ค.ศ. 1977 รวมทั้งรัฐอื่น ๆ อีก 13 รัฐ ส่วนการทดลองใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ได้เริ่มใน Florida เมื่อปี ค.ศ. 1970 คณะกรรมการ The U.S. National Advisory Commission on Criminal Justice Standards and Goals for Corrections ได้พิจารณาให้การสนับสนุนมาตรการการลงโทษแนวใหม่นี้เมื่อปี ค.ศ. 1973 จนถึงปี ค.ศ. 1983 สภานิติบัญญัติของ Florida จึงอนุมัติให้ใช้ House Arrest อย่างเป็นทางการโดยการออกกฎหมาย The Correctional Reform Act 1983 และ Kentucky ออกกฎหมาย The Correctional Reform Act 1986 เพื่อใช้ House Arrest ในระยะแรกของการนำมาตรการนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ นั้น มุ่งไปที่ผู้กระทำผิดกฎหมายจราจร โดยเฉพาะ

ผู้ที่จับขังรถในขณะที่ดื่มสุรามินเมา แต่ต่อมา House Arrest ก็ถูกนำมาใช้กับผู้กระทำผิดอื่น ๆ ซึ่งเป็นความผิดไม่ร้ายแรงด้วย (non-violent felons) โดยใช้ทั้งเป็นมาตรการเสริมการคุมประพฤติและใช้เป็นมาตรการควบคุมนอกเรือนจำเช่นเดียวกับการใช้กับเด็กและเยาวชนด้วย ปี ค.ศ. 1987 มีรัฐต่าง ๆ ใช้มาตรการนี้ถึง 30 รัฐ และอีก 12 รัฐวางแผนจะใช้ตามภายใน 1 ปี

การประชุมทางอาชญาวิทยาระหว่างประเทศครั้งที่ 9 เมื่อปี ค.ศ. 1983 (IX International Congress of Criminology) ณ กรุงเวียนนา มีข้อสรุปเกี่ยวกับ House Arrest ว่าในอดีตนั้น House Arrest ได้ถูกนำมาใช้เป็นมาตรการเพื่อการเมือง ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพและละเมิดสิทธิส่วนบุคคล จึงเป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงพอใจ แต่การนำ House Arrest และเครื่องควบคุมอิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดทางด้านอาชญากรรมทั่วไปน่าจะนำมาใช้ได้อย่างดี

ความพยายามที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำก็เพื่อเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจ จำนวนนักโทษที่มากกว่าความจุของ เรือนจำและที่สำคัญเพื่อหลีกเลี่ยงโทษจำคุกระยะสั้น ซึ่งไม่เป็นผลดีตามทฤษฎีว่าด้วยวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ในสหรัฐอเมริกาพวกเขากระทำผิดเพราะขับขีรถยนต์ในขณะที่มึนเมา (DWI) เป็นพวกที่สร้างปัญหาใหญ่ พวกนี้จะฆ่าคนประมาณ 5 หมื่นคนในแต่ละปี และจากการวิจัยพบว่าไม่มีผลดีเลยที่จะส่งคนพวกนี้เข้าคุก ปัญหาความผิดที่ละทิ้งภรรยาและบุตรโดยปฏิเสธการจ่ายค่าเลี้ยงดู กฎหมายของสหรัฐอเมริกากำหนดให้มีทางเลือกคือ จ่ายเงินค่าเลี้ยงดูหรือต้องรับโทษในเรือนจำ House Arrest เป็นมาตรการที่ดีในอันที่จะคุมขังผู้ต้องโทษด้วย คือผู้ต้องโทษยังคงทำงานได้ตามสมควรเพื่อจ่ายค่าเลี้ยงดู ผู้กระทำผิดที่เป็นโรคติดต่อยาแรง เช่น โรคเอดส์และคนแก่ที่อายุมากกับสุขภาพไม่ดีก็จะได้ใช้ช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตอยู่ที่บ้านแทนที่จะเป็นเรือนจำ ในปี ค.ศ. 1986 เฉพาะที่ Florida รัฐเดียวมีผู้กระทำผิดที่ถูกคุมขังโดยวิธีนี้ถึง 4,750 คน

ระบบการทำงานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์กับ House Arrest ที่นิยมใช้กันอยู่มีประมาณ 8 โปรแกรม บางโปรแกรมเป็นการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยตลอด 24 ชั่วโมง ไม่สามารถออกจากบริเวณได้ บางโปรแกรมจะคุมขังเพียงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น ตอน

กลางคืน ทำให้ผู้ต้องโทษสามารถไปทำงาน ไปเรียนหนังสือได้ บางโปรแกรมอนุญาตให้ผู้ต้องโทษออกนอกบริเวณได้เฉพาะวันหยุดเพื่อไปโบสถ์หรือหาซื้อสิ่งของจำเป็น⁶

ความสนใจในการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับใช้กับ House Arrest มีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในเดือนธันวาคม 1985 มีบริษัทขนาดใหญ่ผลิตอุปกรณ์ด้านนี้ถึง 12 บริษัท ในเดือนมกราคม 1986 บริษัท Corrections Service Inc. เป็นผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อใช้ในงาน House Arrest ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาถึง 50%⁷

ขณะนี้หลายประเทศกำลังศึกษาถึงแนวทางการนำ House Arrest With Electronic Monitoring ไปใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น อังกฤษ แคนาดา และออสเตรเลีย

3.3 โครงสร้างทางกฎหมายของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ในปี ค.ศ. 1987 สหรัฐอเมริกามีการใช้ House Arrest With Electronic Monitoring แล้ว 30 รัฐ โดยแต่ละรัฐได้บัญญัติให้มาตรการนี้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งมีความแตกต่างกันในรายละเอียด แต่โครงสร้างทางกฎหมายจะไม่แตกต่างกัน ส่วนในประเทศอื่น เช่น อังกฤษ แคนาดา ออสเตรเลีย กำลังศึกษาถึงความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ ในหัวข้อนี้จะได้นำเอา Kentucky Revised Statute Section 532:200-

⁶คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, "รายงานสรุปประชุมปฏิบัติการวิจัยโครงการ 2 การกักขังและใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้ต้องโทษในสหรัฐอเมริกา," 13 มิถุนายน 2531.

⁷Report : Jail Costs Will Soar to \$ 775 Million Palm Beach New, 10 December, 1986.

250 (1986)⁸ มาเป็นหลักในการพิจารณา ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวใช้คำว่า Home Incarceration แทน House Arrest มีดังนี้

ส่วนที่ 1 การกำหนดและนิยามความหมายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยประเภทของผู้ต้องโทษ และอุปกรณ์เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

มาตรา 532:200

(1) "Home" หมายถึงที่อยู่อาศัยชั่วคราวหรือถาวรของผู้ต้องโทษ (จำเลย) ซึ่งต้องเป็นอาณาบริเวณที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยอย่างแท้จริง ถ้าในบริเวณพื้นที่หรือสถานที่หนึ่ง ๆ มีที่อยู่อาศัยมากกว่าหนึ่งหน่วยหรือมีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครอบครัว "home" นั้นจะไม่หมายความรวมถึงที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นซึ่งมิใช่สมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องโทษ นอกจากนี้ยังอาจหมายถึงสถานที่อื่น ๆ ที่มีลักษณะดังกล่าวมาแล้วด้วย

(2) "Home Incarceration" หมายถึงการใช้ที่อยู่อาศัยของบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ในการคุมขังผู้กระทำความผิด

(3) "Violent felony offense" หมายถึงการกระทำความผิด (อย่างร้ายแรง) ซึ่งกำหนดไว้ดังต่อไปนี้ . . . (โปรดดูภาคผนวก KRS 532:210) และการพยายามกระทำความผิดในความผิดเหล่านี้ด้วย รวมทั้งผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดดังกล่าวไม่เกิน 5 ปีด้วย (ความผิดทั้งหมดนี้จะใช้การคุมขังผู้กระทำความผิดไว้ในที่อยู่อาศัยไม่ได้)

(4) "Terminal illness" หมายถึงการวินิจฉัยทางการแพทย์ซึ่งให้ความเห็นว่าผู้ป่วยจะต้องตายภายใน 6 เดือน

(5) "Approved monitoring device" หมายถึงเครื่องควบคุมอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการรับรองแล้วจากคณะกรรมการราชทัณฑ์ หรือเป็นเครื่องมือชนิดใดชนิดหนึ่งซึ่งจำกัดให้

⁸ บทบัญญัติฉบับนี้บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมโดย The Correctional Reform Act of 1986 (July 15) โปรดดูภาคผนวก.

ทำงานได้เฉพาะเพื่อการบันทึกหรือตรวจสอบว่าผู้ต้องโทษอยู่หรือไม่อยู่ในบ้านเท่านั้น โดยเครื่องมือดังกล่าวจะต้องไม่บันทึกหรือตรวจสอบดังต่อไปนี้

- (a) เป็นภาพที่เห็นได้
- (b) เป็นคำพูดหรือดักฟังการสื่อสารใด ๆ
- (c) ข้อมูล การเคลื่อนไหวหรือกิจกรรมใด ๆ ของผู้ต้องโทษภายในบ้าน

จะเห็นได้ว่าในส่วนของบทนิยามความหมายนี้เป็นการกำหนดถึงที่อยู่อาศัย ซึ่งครอบคลุมไปถึงสถานที่อื่น ๆ อีกด้วย ประเภทของผู้ต้องโทษ (type of offender) ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่กระทำผิดไม่ร้ายแรง (non-violent felony) หรือเคยต้องโทษกระทำผิดร้ายแรงมาก่อน แต่ยังไม่พ้น 5 ปี ในส่วนของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (monitoring equipment) ก็จะต้องได้รับการรับรองแล้ว หรือต้องเป็นอุปกรณ์ที่ไม่รบกวนความปกติสุขภายในบ้าน โดยเฉพาะเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลทั้งของตัวผู้ต้องโทษและบุคคลอื่น

ส่วนที่ 2 กระบวนการพิจารณาและการร้องขอ

มาตรา 532:210

- (1) ผู้ที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด คนใดก็ตามมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องต่อศาลที่มีคำพิพากษา หรือต่อเรือนจำท้องถิ่นเพื่อขอให้ศาลสั่งให้การคุมขังตนไว้ในที่อยู่อาศัย แทนการจำคุกในเรือนจำไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งศาลจะเป็นผู้พิจารณาและมีคำสั่งคำร้องเช่นว่านี้
- (2) ในการพิจารณานั้นศาลจะต้องพิจารณาจากบันทึกและรายละเอียดในคำร้องของผู้ต้องโทษแต่ละคนอย่างละเอียด ซึ่งจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้
  - (a) ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและอุปนิสัยของผู้ต้องโทษซึ่งถูกรวบรวมหรือเขียนบันทึกขึ้นโดยเรือนจำท้องถิ่น หรือสำนักงานควบคุมผู้กระทำผิด
  - (b) ข้อเสนอสำหรับการนำ home incarceration มาใช้กับผู้ต้องโทษ
  - (c) การกำหนดเงื่อนไขเพื่อใช้ home incarceration ที่เหมาะสม รวมถึงการชดเชยความเสียหายด้วย
  - (d) กำหนดเวลาทั้งหมดหรือบางส่วนของคำพิพากษาลงโทษจำคุก ในเรือน

จำสามารถเปลี่ยนมาใช้ home incarceration แทนได้โดยช่วงเวลาที่ใช้นั้นจะไม่เกิน 6 เดือน

(e) หลักประกันที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไข และข้อบังคับที่จะให้นำผู้ต้องโทษกลับมาจำคุกหากมีการผิดเงื่อนไข

(f) กำหนดปล่อยตัว

(3) ผู้ต้องโทษต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ได้ตกลงไว้กับศาล สำหรับการไป home incarceration โดยเงื่อนไขเหล่านี้เป็นการยินยอมพร้อมใจและเป็นข้อบังคับในตัวเอง ซึ่งเงื่อนไขนี้จะได้แจ้งต่อเรือนจำท้องถิ่นและสำนักงานควบคุมผู้กระทำผิดด้วย

(4) ระยะเวลาที่จะใช้ควบคุมผู้ต้องโทษจะถูกเทียบจากโทษจำคุกที่ได้รับ

(5) ผู้ต้องโทษจะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเรือนจำท้องถิ่น ยกเว้น เมืองที่มีการจัดตั้งสำนักงานควบคุมผู้กระทำผิด โดยเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบดูแลการปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ของการใช้ home incarceration ส่วนค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นั้นให้จ่ายโดยตรงต่อหน่วยงานรับผิดชอบดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าผู้ต้องโทษมีสิทธิที่จะขอใช้ home incarceration แทนการรับโทษจำคุกในเรือนจำหรือไม่ก็ได้ โดยต้องผ่านกระบวนการพิจารณาและคำสั่งของศาล ซึ่งต้องมีข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ประกอบการพิจารณา เมื่อศาลได้มีคำสั่งอนุญาตแล้วก็จะให้หน่วยงานเฉพาะทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้ต้องโทษต่อไป ซึ่งมีข้อสังเกตว่า ข้อบัญญัติใน (3) นั้นถือเป็นอันตกลงกันทั้งสองฝ่าย แต่เริ่มแรกโดยเฉพาะผู้ต้องโทษในการยอมรับเอาเงื่อนไขและการปฏิบัติต่าง ๆ มิใช่ศาลใช้อำนาจรัฐบังคับเอาตามคำพิพากษา

ส่วนที่ 3 เงื่อนไขของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัย

มาตรา 532:220

เงื่อนไขของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยรวมถึงสิ่งต่อไปนี้

(1) ผู้ถูกคุมขังจะถูกคุมขังไว้ที่บ้านของเขาตลอดเวลา ยกเว้นเมื่อ

(a) กำลังทำงานรวมทั้งขณะที่เดินทางไปกลับระหว่างที่ทำงานกับบ้าน

(b) กำลังทำงานท่า

(c) อยู่ภายใต้การรักษาพยาบาลของแพทย์, จิตแพทย์ หรืออยู่ระหว่างการให้การดูแลและคำปรึกษา

- (d) อยู่ระหว่างการศึกษาในสถาบันหรือโปรแกรม
- (e) ปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา
- (f) อยู่ในขณะทำงานเพื่อเป็นการบริการสังคม

(2) การฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ (1) ข้างต้นจะต้องมีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม (KRS 520:030, escape)

(3) ผู้ต้องโทษจะต้องปฏิบัติตามตารางเวลาที่ได้จัดทำขึ้นกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานควบคุมว่าเวลาใดจะอยู่บ้าน เวลาใดไม่อยู่ตามข้อยกเว้นในข้อ (1) รวมทั้งสถานที่ที่จะไปหรืออยู่นอกบ้าน

(4) ผู้ต้องโทษจะต้องไม่กระทำความผิดใด ๆ ขึ้นอีกระหว่างที่ถูกควบคุม

(5) ผู้ต้องโทษจะย้ายสถานที่อยู่อาศัย หรือเปลี่ยนแปลงตารางเวลาไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากสำนักงานควบคุมก่อน

(6) ผู้ต้องโทษจะต้องติดเครื่องควบคุมไว้กับตัวตลอดเวลา รวมทั้งต้องติดตั้งอุปกรณ์อีกส่วนหนึ่งกับโทรศัพท์ หรือเครื่องส่งสัญญาณอื่นในบ้านด้วย

(7) อาจกำหนดเงื่อนไขอื่น ๆ ที่สมควร โดยศาลหรือสำนักงานควบคุมได้รวมถึง

(a) การชดใช้ค่าเสียหาย

(b) ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ

(c) เงื่อนไขอื่น

(8) จะต้องมีหนังสือยินยอมที่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องของผู้ใหญ่ (adult) ที่จะอยู่ร่วมกับผู้ต้องโทษในบ้านในช่วงระยะเวลาของการคุมขัง ซึ่งศาลจะได้เก็บเอกสารนี้ไว้

จะเห็นได้ว่าในส่วนของเงื่อนไขต่าง ๆ นี้ ที่สำคัญคือช่วงระยะเวลาของการควบคุม ขอบเขตที่จะได้รับอนุญาตไม่ควบคุมมีจำกัด เช่นการทำงาน การเข้ารับการรักษา การศึกษา และการทำงานเพื่อบริการสังคม ซึ่งย่อมแตกต่างกันในแต่ละราย การฝ่าฝืนเงื่อนไขจะมีความผิด

ชั้นใหม่อีกคือความผิดฐานหลบหนี ส่วนการติดตั้งอุปกรณ์เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ นั้นถือเป็นเงื่อนไขที่ผู้ต้องโทษยินยอมพร้อมใจ มิใช่ถูกบังคับ ส่วนข้อบัญญัติที่ (7) นั้นเป็นเงื่อนไขเฉพาะรายที่ศาลอาจกำหนดให้ผู้ต้องโทษค่าใช้จ่ายเสียหายแก่ผู้เสียหาย เช่นในความผิดฐานไม่อุปการะเลี้ยงดูบุตรหรือคู่สมรส รวมทั้งการเสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ home incarceration ด้วย แสดงว่าบางรายก็เป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย บางรายก็ไม่ต้องจ่าย ซึ่งมีลักษณะยืดหยุ่นต่อการใช้มาตรการ ประการสำคัญของเงื่อนไขในมาตรานี้ก็คือ ผู้ใหญ่ที่อยู่ร่วมกับผู้ต้องโทษในบ้านจะต้องมีหนังสือยินยอมต่อการใช้มาตรการนี้ ซึ่งแสดงถึงความระมัดระวังที่รัฐจะไม่ไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิส่วนบุคคล แม้จะไม่ใช่ตัวผู้ต้องโทษแต่เป็นคนที่อยู่รวมด้วยก็ตาม

ส่วนที่ 4 อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาล

มาตรา 532:230

บุคคลที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลของรัฐ และผู้ที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรง (violent felony) ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาให้ใช้ home incarceration

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติส่วนนี้เป็นการตัดผู้ที่กระทำผิดในความผิดที่ร้ายแรงตามที่ให้นิยามความหมายไว้ในส่วนที่ 1 ซึ่งแต่ละรัฐจะกำหนดไว้แตกต่างกัน สำหรับรัฐ Kentucky กำหนดไว้ 15 ประเภทความผิดที่ห้ามใช้ home incarceration และรวมถึงผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดนั้นมาไม่เกิน 5 ปีด้วย สำหรับบุคคลที่อยู่นอกอำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลนั้นก็เป็นหลักทั่วไปอยู่แล้วที่ศาลมลรัฐจะไม่พิจารณา

ส่วนที่ 5 ความรับผิดชอบของผู้ต้องโทษในเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัว

มาตรา 532:240

ผู้ต้องโทษจะต้องรับผิดชอบต่อเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับอาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า และยารักษาโรคด้วยตัวเอง แต่ยังคงมีสิทธิได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากรัฐเช่นเดียวกับผู้กระทำผิดที่ได้รับการพักการลงโทษหรือได้รับการรอกการลงโทษโดยคุมประพฤติ

ส่วนที่ 6 ทะเบียนรายการการตรวจสอบ

มาตรา 532:250

อย่างน้อย 1 ครั้งใน 30 วัน เจ้าหน้าที่สำนักงานควบคุมจะต้องจัดทำทะเบียนรายการตรวจสอบส่งไปให้ local law enforcement agencies โดยในทะเบียนรายการนั้น จะมีข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

- (1) สถานที่ตั้งของบ้านที่ใช้ home incarceration
- (2) ประเภทของอาชญากรรมที่ผู้ต้องโทษทำขึ้น
- (3) กำหนดวันที่การลงโทษจะเสร็จสิ้น
- (4) ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบต่อการควบคุม

จะเห็นได้ว่าโครงสร้างทางกฎหมายที่บัญญัติให้นำเอา House Arrest ไปใช้เป็น ส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในรัฐ Kentucky ของสหรัฐอเมริกา นั้น ข้อสังเกตที่สำคัญคือเป็นการนำไปใช้แทนการลงโทษจำคุก โดยให้สิทธิผู้ต้องโทษทุกคนที่กระทำผิดในฐาน ความผิดที่ไม่ร้ายแรง แต่โดยข้อมูลและรายละเอียดของตัวผู้กระทำผิดเองยอมทำให้ศาลไม่อาจ อนุญาตให้ใช้ House Arrest กับทุกคนได้ และแม้ว่าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่จะใช้มาตรการนี้จะเป็น ลักษณะสัญญา 2 ฝ่ายที่ผู้ต้องโทษยินยอมพร้อมใจทำไว้และถือปฏิบัติกับศาลเพื่อมิให้เกิดปัญหาการ ใช้อำนาจรัฐไปกระทบกระเทือนสิทธิส่วนบุคคลก็ตาม คำสั่งและเงื่อนไขต่าง ๆ นั้นก็ยังเป็นส่วน หนึ่งในการพิพากษาด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการให้ House Arrest อย่างระมัดระวังในทิศทาง ของ Due Process Model อันเป็นลักษณะเด่นของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของ สหรัฐอเมริกา

3.4 ความเห็นของผู้คุมขังและสังคมต่อการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์

มาตรการนี้เป็นสิ่งที่ค่อนข้างใหม่ในสหรัฐอเมริกา การประเมินถึงทัศนคติโดยส่วนรวม ยังไม่มีข้อสรุปที่เด่นชัด อย่างไรก็ตามมาตรการนี้ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์โดยบุคคลหรือองค์กร มากพอสมควร ดังเช่น

ฟิชเชอร์⁹ (Mark Flcischer) นักอาชญาวิทยาและทนายความกล่าวว่า มองในอีกด้านหนึ่งแล้วมาตรการนี้จะเป็นอันตรายต่อเด็ก ๆ ซึ่งได้ร่วมอาศัยอยู่ในบ้านด้วย เด็ก ๆ เหล่านั้นอาจจะมีทัศนคติต่อการกระทำผิดและมาตรการที่ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งจะเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อพฤติกรรมของเด็กนั้นในอนาคต

วิลเลียม¹⁰ (Ronald William) อธิบดีกรมราชทัณฑ์ของรัฐ Florida กล่าวว่า มาตรการนี้เป็นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่สร้างประโยชน์ให้อย่างยิ่ง มันสามารถตัดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลี้ยงคุกโทษได้อย่างมากมาย สามารถทำให้เรือนจำเป็นสถานที่สำหรับควบคุมตัวผู้ต้องโทษที่อันตรายและร้ายแรงเท่านั้น

เบอร์รี่¹¹ (B. Berry) นักกฎหมายกล่าวว่า มาตรการนี้ก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องสิทธิความเป็นส่วนตัว (ในเคหะสถาน) ตามบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 4 (The Fourth Amendment) เพราะบ้านเป็นสถานที่ซึ่งแต่ละคนจะมีอิสระโดยไม่ถูกรุกรานจากรัฐ การนำอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์เข้าไปตรวจตราคุกผู้ต้องโทษในบ้านจึงเป็นการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวดังกล่าว

ลิลลี่¹² (Lilly) นักอาชญาวิทยาและนักกฎหมายกล่าวว่า มาตรการนี้เป็นทางเลือกที่ยืดหยุ่นได้ตามกาลเทศะ สามารถใช้ได้เกือบทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะในอนาคตจะเป็นทางเลือกในการลงโทษที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดหลายประเภท

⁹Ron Laytner, "Electronic house arrest." : 23.

¹⁰Ibid., : 23.

¹¹J. Robert Lilly Richard A. Ball and W. Robert Lotz, JR. "Electronic Jail Revisited," Justice Quarterly (Volume 3, New York, 1986) : 359.

¹²Ibid., : 358.

คณะกรรมการ National Advisory Commission on Criminal Justice Standard and Goals for the Criminal Justice System¹³ ได้เสนอความเห็นไว้เมื่อ ค.ศ. 1973 ว่า มาตรการใหม่นี้เป็นเรื่องที่เข้าใจกันได้ง่าย และสามารถมองเห็นผลที่จะนำมาใช้ได้อย่างชัดเจนและประหยัดค่าใช้จ่าย อีกทั้งสามารถหยุดโปรแกรมได้ถ้าเกิดปัญหา

คีลส์เบอร์ก¹⁴ (Krisberg) นักกฎหมายให้ความเห็นว่า มาตรการใหม่นี้เป็นเพียงหนทางที่จะแก้ปัญหาการลงโทษที่ไม่สัมฤทธิ์ผลในปัจจุบันเท่านั้น ซึ่งอาจได้รับความนิยมในระยะแรก แต่ในที่สุดก็จะต้องมีปัญหามากขึ้น โดยเฉพาะเข้าไปเกี่ยวข้องกับบ้านซึ่งรัฐไม่ควรมีสิทธิรุกรานเข้าไป

บอลล์¹⁵ (Ball) นักอาชญาวิทยา กล่าวว่า จากผลการวิจัยอย่างมากมาย การลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดที่ไม่ร้ายแรงโดยเฉพาะพวกที่มึนเมาแล้วขับรถไม่สามารถแก้ไขตัดแปลงผู้กระทำผิดมิให้กระทำผิดซ้ำได้เลย อีกทั้งการลงโทษเพียงปรับหรือยึดใบอนุญาตขับขี่ในบางรัฐก็ทำให้ประชาชนรู้สึกขุ่นเคืองอย่างยิ่ง เพราะเท่ากับไม่ได้ลงโทษอะไรเลย

โคเฮน¹⁶ (Cohen) นักอาชญาวิทยา กล่าวว่า การลงโทษแบบใหม่นี้ไม่ใช่การลงโทษน้อยลงจากการจำคุก แต่เป็นการลงโทษที่ทำได้ลึกซึ้งกว่าเดิมและจะเป็นผลดีในการแก้ไขตัดแปลง

---

¹³Richard A. Ball. "Home Incarceration : An International Alternative to Institutional Incarceration." International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice, (Volume 9 Winter, 1985):91.

¹⁴Ibid.,:86.

¹⁵Ibid.,:92.

¹⁶Richard A. Ball, "The Phenomenology of Privacy and The Power of The State : Home Incarceration with Electronic Monitoring." Critical Issues in Criminology and Criminal Justice (Beverly Hills, 1987),:17.

วอลเลิน¹⁷ (Warren) ให้ความเห็นว่ามาตรการใหม่นี้จะแพร่ขยายอย่างรวดเร็ว เพราะเกี่ยวกับศิลปะในการขายของบริษัทผู้ผลิตซึ่งอาจเป็นผู้ค้าขายที่ไม่ค่อยคำนึงถึงศีลธรรม อันดีก็ได้

กลุ่ม American Civil Liberties Union (ACLU)¹⁸ เห็นว่าบ้านไม่ควรจะ กลายเป็นคุก รัฐจะต้องยอมรับถึงความรับผิดชอบในการก่อสร้างคุกให้เพียงพอแก่นักโทษ

กลุ่ม Mothers Against Drunk Drivers (MADD)¹⁹ เห็นว่าผู้กระทำความผิดที่ฆ่าคน หรือทำให้คนบาดเจ็บเพราะการเมาสุราชั้นรุนแรง ควรจะถูกขังคุกเท่านั้น มิใช่ได้รับมาตรการ พิเศษอันมีลักษณะเมตตาปราณีเช่นนี้

คณะผู้แทนกรมราชทัณฑ์ของอังกฤษ ซึ่งนำโดย เอิร์ล²⁰ (Scotland's Earl of Gaitness) เมื่อครั้งไปเยี่ยมเยียนสหรัฐอเมริกาเพื่อศึกษามาตรการใหม่นี้มีความเห็นว่า เขายังไม่ได้ตัดสินใจที่จะใช้ระบบนี้ในอังกฤษ แต่เชื่อมั่นว่าระบบนี้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะนี้ยุโรปเองก็เผชิญกับปัญหามากมายเหมือนเช่นสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะเรื่องอัตราการเพิ่ม ของอาชญากรรมและคนล้นคุก

สติวพิกา²¹ (Don Stupica) เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานคุมประพฤติ กล่าวว่าเมื่อ ผู้ต้องโทษออกไปไกลกว่า 150 ฟุตจากเครื่องส่งสัญญาณ เธอจะต้องเป็นผู้ไปนำเขากลับมาคุมขัง ไว้ในคุกแทน เราไม่สามารถอนุญาตให้เขาไปไหน ๆ ตามพอใจได้ เพราะเขากำลังถูกทำโทษ อยู่ เธอพอใจกับระบบนี้เพราะมีความปลอดภัยไม่ต้องไปตรวจสอบด้วยตัวเองยามค่ำคืน

¹⁷ Ibid., :20.

¹⁸ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, "รายงานสรุปประชุมปฏิบัติการวิจัย โครงการ 2 การกักขังและใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้ต้องโทษในสหรัฐอเมริกา," 13 มิถุนายน 2531.

¹⁹ Ron Laytner, "Electronic House Arrest," : 23.

²⁰⁻²¹ Ibid., 23.

จิมมี่²² (Big Jimmy) อายุ 17 ปี ถูกจับเรื่องทำสุราเถื่อน เพื่อนของเขาสั่งให้เขายิงพยาน 3 คน จิมมี่พยายามทำตามแต่ปืนไม่ลั่น จิมมี่จะต้องติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไว้ที่ข้อเท้าตลอดเวลา เขาไม่อยากให้ใครรู้จึงต้องสวมถุงเท้ายาว ๆ คลุมไว้

บรูซ²³ (Bruce) อายุ 24 ปี ถูกจับเพราะตำรวจพบโคเคนอยู่ในรถของเขา มีความเห็นว่า เขาต้องใส่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นาน 2 ปี แต่มันก็ไม่ได้เลวร้ายเกินไปนัก แม้จะออกไปเดินถนนไม่ได้ แต่ก็ยังได้อยู่กับภรรยาและลูกในบ้าน

ออคเจเน²⁴ (Jane Ogden) อายุ 30 ปี ถูก House Arrest ไว้ในอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ มีสามีและลูก 2 คน สามารถออกไปทำงานได้ในเวลาที่กำหนด เธอเกลียดอุปกรณ์ที่ข้อเท้าเธอ แต่ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะหนีเพราะจะถูกเพิ่มเวลาต้องโทษอีก เธอรู้สึกอายนเพราะต้องทำงานในที่สาธารณะเพราะเป็นแคชเชียร์ของบริษัททัวร์

อาจสรุปความเห็นของผู้ต้องคุมขังและสังคมได้ดังนี้

1) ฝ่ายที่เห็นด้วยกับมาตรการนี้

เห็นว่ามาตรการนี้ช่วยตัดค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูนักโทษ แก้นักโทษสันเรื่อนจำ มีความยืดหยุ่นสามารถใช้ได้ในเกือบทุกชั้นตอนของขบวนการยุติธรรมทางอาญา สามารถจัดโปรแกรมได้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละราย ประหยัดค่าใช้จ่ายและไม่ยุ่งยากต่อการนำไปใช้ เป็นการลงโทษแนวใหม่ซึ่งอยู่ระหว่างการปล่อยตัวผู้กระทำผิดไปกับการลงโทษจำคุก เป็นการลงโทษโดยใช้ปัจจัยทางสังคมในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงผู้กระทำผิด ผู้ต้องโทษไม่ถูกลิดรอนสิทธิมากมายเท่าโทษจำคุก สามารถประกอบอาชีพและอยู่กับครอบครัวได้ในขณะรับโทษ และให้ความปลอดภัยต่อเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครในการตรวจสอบควบคุมมากกว่า

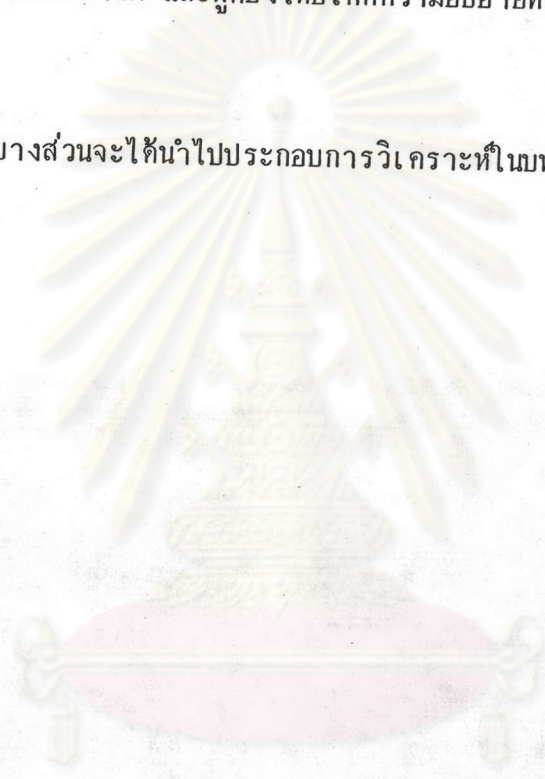
²²⁻²³ Ibid., : 32.

²⁴ Ibid., : 32.

2) ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับมาตรการนี้

เห็นว่ามาตรการนี้เป็นการกระทบกระเทือนสิทธิความเป็นส่วนตัว เป็นการที่รัฐขยายอำนาจเข้าไปตรวจสอบในบ้านซึ่งรัฐไม่ควรมีสิทธิรุกรานเข้าไป เป็นผลเสียต่อบุคคลที่อยู่ร่วมกับผู้กระทำผิดโดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่จะรู้สึกว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องปกตติธรรมตา การแก้ไขปัญหานักโทษสันเเรือนจำโดยมาตรการนี้เป็นการแก้ไขที่ไม่ถูกต้อง ความผิดบางประเภทต้องใช้เรือนจำเพื่อลงโทษจึงจะสาสม และผู้ต้องโทษเกิดความอับอายที่ต้องติดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไว้ที่ข้อเท้าตลอดเวลา

ความเห็นบางส่วนจะได้นำไปประกอบการวิเคราะห์ในบทที่ 4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย